

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **L. H. A.**, zast. Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 10. 2016, č. j. MV-80707-4/SO-2016, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 11. 10. 2017, č. j. 30 A 191/2016 – 60, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se přiznává** odkladný účinek.

Odůvodnění:

[1] Nejvyššímu správnímu soudu byla dne 26. 10. 2017 doručena kasační stížnost žalobce (dále jen „stěžovatel“) proti shora označenému rozsudku Krajského soudu v Plzni, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 10. 2016, č. j. MV-80707-4/SO-2016. Žalovaná tímto rozhodnutím zamítla stěžovatelovo odvolání a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 2. 5. 2016, č. j. OAM-581-11/ZR-2016, kterým bylo rozhodnuto tak, že platnost povolení k trvalému pobytu se dle § 77 odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), stěžovateli ruší a stanovuje se mu lhůta 30 dnů k vycestování z území České republiky.

[2] Stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti též návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Ve svém návrhu zdůraznil, že jeho trvalý pobyt nebyl zrušen pro porušení zákona z jeho strany, nýbrž pouze z důvodu, že se údajným dlouhým nepřetržitým pobytem mimo území Evropské unie „odintegroval“. Stěžovatel má současně za to, že přiznání odkladného účinku není v rozporu s veřejným zájmem a nemůže jím ani vzniknout žádná újma jiným osobám. Výkon přezkoumávaného rozhodnutí by však pro stěžovatele naopak újmu představoval. Ztráta postavení cizince s povoleným trvalým pobytem spojená s povinností opustit území České republiky bude mít za následek, že stěžovatel přijde o svoje podnikání a tím i o prostředky k obživě (stěžovatel absolvoval rekvalifikační kurz a provozuje svoje nehtové studio na adrese X). Má sice možnost vycestovat z České republiky do Vietnamu a ve lhůtě 3 let opětovně požádat o trvalý pobyt (čímž by odvrátil nebo alespoň zmírnil svou újmu), takové řešení jeho pobytových

problémů je však čistě v rovině hypotetické. Stěžovatel poukázal v tomto ohledu na přetrvávající problémy Velvyslanectví České republiky v Hanoji související s registrací cizinců v systému Visapoint a nemožností sjednání volného termínu pro osobní podání žádosti.

[3] Žalovaná ve svém vyjádření navrhl, aby Nejvyšší správní soud návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zamítl, neboť stěžovateli dle jejího názoru nehrozí bezprostředně závažná újma. K tomu žalovaná uvedla, že stěžovateli je odebíráno nejvyšší možné pobytové oprávnění, zákaz pobytu mu však vystaven nebyl. Stěžovatel si tak může požádat o pobytové oprávnění nižšího stupně, a ačkoliv samozřejmě nelze s absolutní jistotou předjímat výsledek takového správního řízení, nutno podotknout, že stěžovatel dosud nenarušil veřejný pořádek ani neobcházel zákon o pobytu cizinců, a je tudíž velmi pravděpodobné, že mu bude pobytové oprávnění nižšího stupně uděleno.

[4] Podle § 107 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), *„[k]asační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 se užije přiměřeně.“*

[5] Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. *„[s]oud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.“*

[6] Nejvyšší správní soud předesílá, že důvody možného vzniku nepoměrně větší újmy stěžovatele oproti jiným osobám jsou vždy subjektivní, závislé zásadně na osobě a situaci stěžovatele. Z toho plyne, že stěžovatel nese také břemeno tvrzení; očekává se tak od něj uvedení konkrétních a relevantních tvrzení a podrobné rozvedení, v čem konkrétně tuto možnou újmu spatřuje a jakou intenzitu případná újma má (k tomu srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012 – 32, či ze dne 23. 1. 2014, č. j. 6 Ads 99/2013 – 11).

[7] Nejvyšší správní soud vycházel při posouzení stěžovatelova návrhu ze závěrů vyslovených v jeho dřívějším usnesení ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 – 100, jež jsou přiměřeně použitelné též ve věci nyní projednávané a z nichž ostatně vycházel i krajský soud v usnesení, kterým přiznal odkladný účinek žalobě. Zdejší soud má za to, že pro výkon stěžovatelova ústavního práva na spravedlivý proces může být nezbytné, aby stěžovatel mohl zůstat na území České republiky do skončení řízení o jeho kasační stížnosti. Byť je stěžovatel v tomto řízení, jak požaduje soudní řád správní, zastoupen advokátem, nelze přehlédnout, že k právu na spravedlivý proces náleží i právo účastníka vystupovat v tomto řízení osobně, být v kontaktu se svým zástupcem, udělovat mu konkrétní pokyny pro výkon zastoupení atd.

[8] Zároveň Nejvyšší správní soud vychází z toho, že pokud by nedošlo k odkladu právních účinků pravomocného rozhodnutí žalované o zrušení povolení k trvalému pobytu stěžovatele do doby meritorního rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti, je zde reálné nebezpečí, že by byl stěžovatel skutečně nucen ještě před rozhodnutím o věci opustit území České republiky. Nelze přitom spoléhat na to, že by měl stěžovatel bez dalšího možnost získat jiný druh povolení k pobytu na území České republiky.

pokračování

[9] Je sice pravdou, že k bezprostřednímu opuštění území by mohl být stěžovatel donucen až v souvislosti s rozhodnutím o správním vyhoštění, nicméně tato skutečnost nemůže být podle názoru Nejvyššího správního soudu důvodem k zamítnutí návrhu na přiznání odkladného účinku. Jen stěží lze předpokládat, že cizinec má předejít případné nenahraditelné újmě tím, že bude vědomě porušovat zákon nelegálním pobytem na území České republiky a vystavovat se riziku, že mu bude uděleno správní vyhoštění, s nímž je navíc vždy spojen zákaz pobytu v České republice na určitou dobu.

[10] Nejvyšší správní soud posoudil žádost o přiznání odkladného účinku i z hlediska zbývajících podmínek stanovených v § 73 odst. 2 s. ř. s. Neshledal přitom, že by se přiznání odkladného účinku v daném případě, tedy umožnění pobytu stěžovatele na území České republiky do doby rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o jeho kasační stížnosti, jakkoli dotklo práv třetích osob, nebo že by takové rozhodnutí bylo v rozporu s veřejným zájmem

[11] S ohledem na shora popsané důvody dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti jsou v projednávané věci splněny, a v souladu s § 107 odst. 1 s. ř. s. proto kasační stížnosti odkladný účinek přiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. listopadu 2017

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu